

følge det Tings Finansudvalg, som siger, at det kan der ikke være Tale om, saaledes at denne private Erhvervsvirksomhed i et saadant Tilfælde vil falde bort?

I øvrigt vil jeg sige, at allerede dette, at man skal ind paa en saadan Fortolkning af Udtalelser, og at det ikke er muligt for den højtærede Udenrigsminister at præcisere, hvordan Forholdet stiller sig, tydeligere end noget andet viser, at jeg har Ret i det, jeg fremhævede før, at Bestemmelsen aldeles ikke er klar, saaledes som den foreligger. Ja, den er klar, forsaavidt som jeg sagde, at det synes, at Afgørelsen lægges i Administrationens og ikke i Lovgivningens Haand; men det, som de ærede Talere fra Venstres og det konservative Folkepartis Side søger at gøre gældende, er jo, at endskønt det maa erkendes, at der med rene og tydelige Ord staar, at det er Ministeren, der træffer den endelige Afgørelse, skal det dog forstaaes paa den Maade, at det er Meningen, at Tingenes Finansudvalg skal træffe Afgørelsen. Jeg haaber i alt Fald med Hensyn til dette Spørgsmaal at faa en nærmere Udtalelse fra den højtærede Minister om, hvorledes hans Udtalelser paa dette Omraade skal forstaaes. Men jeg vil tilføje, at saaledes som Bestemmelsen lyder, saaledes som den er formuleret nu, kan hverken Ministeren eller Rigsdagen være tjent med den. Man er aldrig tjent med en Bestemmelse, som paa Forhaand er saa uklar, at man under Forhandlingerne her i Tinget staar og fortolker den frem og tilbage.

Udenrigsministeren (*Harald Scavenius*): I Landstingets Betænkning staar følgende Linier: „Flertallet foreslaar derfor under Nr. 2 en ny Affattelse af § 141 i Forvisning om derved at have tilvejebragt samme Betyggelse, hvad det omhandlede Forhold angaar, som opnaas ved den Form, hvori den nævnte Paragraf i Lovforslaget fremtræder“. Efter min Opfattelse ligger Betyggelsen for Rigsdagen og derigennem for Befolkningen i Finansudvalgenes Afgørelse.

Det blev sagt af det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, at disse Finansudvalg, af hvilke der jo er to, kunde være uenige, saaledes at det ene siger ja, medens det andet siger nej. Efter min Opfattelse — og idet jeg siger efter min Opfattelse, mener jeg: hvis det skulde falde i min Lod om 2 Aar at skulle henvende mig til Finansudvalgene — vil det Finansudvalg,

som siger nej, være det afgørende. Der- ved finder jeg, at jeg har svaret tydeligt paa det, som det ærede Medlem stillede Forespørgsel om.

Niels Petersen: Jeg takker den højtærede Udenrigsminister for det Svar, han gav for sit personlige Vedkommende, som han udtrykte sig. Deri ligger med andre Ord, at Situationen er saa uklar, at han er paa det rene med, at hans Udtalelser kun kan binde ham personlig, ikke hans Efterfølgere.

Hans Nielsen: Det Lovforslag, som vi her behandler, eller rettere disse to Lovforslag, som her er til Behandling, er af en meget bekostelig Karakter. Tingets ærede Medlemmer maa ikke glemme, at de vil medføre forøgede Udgifter for Staten af 3—3½ Mill. Kr. aarlig. I et Øjeblik, hvor den finansielle Situation er af den Beskaffenhed, som den er her i Landet, hvor der er en meget stor Arbejdsløshed o. s. v., er der paa Forhaand hos mange Medlemmer meget stor Betænelighed ved at give deres Tilslutning til Lovforslagene; som Følge heraf maatte man vente, at Regeringen yderligere vilde anstrenge sig for at naa til Enighed med alle Partier om disse Lovforslag. Men det gør den ikke.

Vi er her gaaet med til meget betydelige Lønforhøjelser til Udenrigsministeriets Tjenestemænd. Vi tilbyder Lønninger, som med alle Tillæg gaar op til 70 000 Kr. til udsendte Tjenestemænd, og vi naar op paa en Løn af over 27 000 Kr. til den øverste Tjenestemand i Udenrigsministeriet, nemlig Direktøren. Jeg maa for mit Partis Vedkommende sige, at naar vi naar op til saadanne Lønninger som 27 000 Kr., saa melder det Parti, jeg tilhører, Pas, saa tillader vi ikke vedkommende at have særlige Bierhverv; det kan det Parti, jeg tilhører, ikke gaa med til. Det er derfor, vi ved denne Behandling tager saa afgjort Stilling til dette Spørgsmaal. Naar vi har strakt os saa langt fra vort Partis Side, at vi er gaaet med til at give en Embedsmand over 27 000 Kr. i aarlig Løn, mener vi, at vedkommende Embedsmand maa kunne klare sig med den Løn, og vi kan saa ikke gaa videre. Nu har vi tilbuddt at lade den gældende Ordning løbe i to Aar, naar man faar ganske afgørende Garanti for, at saa maa den heller ikke være raadende længere; men det er det, Regeringen ikke vil give os.